

Cirkev dnes...

Dobrý pastier, ktorý sa stará o svoje ovečky nutne musí predvídať nebezpečenstvo a chrániť ich pred ním, aby sa nestratili, neublížili si a nezahynuli. Na rozdiel od zvierat, my ľudia sme v niečom iní a sice, že u nás sa predpokladá aj naše osobné zaangažovanie sa za to, aby sme sa nebezpečenstvu vyhli my, alebo aby sme ochránili druhých pred ním. Pastier je zodpovedný, ale potrebuje aj našu spoluprácu. On poukazuje na nebezpečenstvá, ale nemôže nás násilne prinucovať, lebo rešpektuje našu slobodu s predpokladom, že ako rozumný a zodpovedný človek si každý dá poradiť a prijme varovanie, alebo napomenutie... Žiaľ stáva sa stále častejšie, že hlas pastiera sa podobá hlasu volajúceho na púšti. „Na televíznej obrazovke sa objavil pápež Ján Pavol II. a citoval úryvok zo svojho príhovoru. Hovoril o téme, ku ktorej sa často vracal: obhajoba života. Jedna pani, ktorá sa na to pozerala, sa pohrdlivo usmiala: „Ak bude takto pokračovať ďalej, zostane sám ako hlas volajúceho na púšti. Týmito zásadami už dnes svet nezíska.“ Výraz „hlas volajúceho na púšti“ sa stal príslovečným. Označuje človeka, ktorý niečo hlása, ale ktorého spoločnosť neprijíma, neberie ho vážne. Dejiny nám ukazujú, že takéto byva obyčajne osud veľkých mysliteľov, umelcov a prorokov. Za pravdu sa im dáva väčšinou až neskôr. V dobe, keď žijú, sa ich myšlienky ostatným nehodia do ich plánov a programov. Pôsobia príliš rušivo.“ (cit. kardinál Tomáš Špidlík)

Hlas pastiera hoci sa javí ako „hlas volajúceho na púšti“ je veľmi potrebný, lebo poukazuje na to, čo nám môže uškodiť, ale čomu sa ešte dá vyhnúť, alebo ukazuje cestu akou ísť do budúcnosti. Preto sme aj my v našej farnosti zaradili do programu duchovnej obnovy aj informáciu o aktuálnych problémoch a otázkach Cirkvi a života Cirkvi dnes. Nechajme preto i teraz zaznieť hlas kardinála Jozefa Ratzingera – teraz pápeža Benedikta XVI. o blízkej budúcnosti Cirkvi: „Aj tentokrát z krízy dneška vziđe **Cirkev zajtrajška, ktorá toho veľa stratí.** Bude menšia a v mnohých oblastiach bude musieť začať od začiatku. Nebude môcť zaplatiť mnohé z budov, ktoré boli vybudované počas vrcholiaceho obdobia rozvoja. Spolu s počtom členov stratí veľa svojich privilégií v spoločnosti. Oproti predošlým časom sa bude prezentovať ako spoločenstvo založené na dobrovoľnosti, ktoré je prístupné iba na základe osobného rozhodnutia. Ako malé spoločenstvo bude oveľa viac odkázaná na iniciatívu svojich jednotlivých členov. Určite sa v nej objavia aj nové formy úradu a za kňazov bude svätiť osvedčených kresťanov, ktorí budú mať aj civilné zamestnanie. V mnohých menších spoločenstvách, respektívne v súdržných sociálnych skupinách sa bude bežná pastorácia vykonávať takýmto spôsobom. Popritom bude kňaz, ktorý sa venuje iba svojmu úradu nenahraditeľný tak ako prv. No napriek všetkým týmto zmenám, ktoré by mohli pôsobiť odradzujúco, Cirkev znovu a so všetkou rozhodnosťou nájde svoj podstatný základ v tom, čo vždy bolo jej stredom: vo viere v trojjediného Boha, v Ježiša Krista, Božieho Syna, ktorý sa stal človekom, a v spoločenstve Ducha, ktoré potrvá až dokonca. Vo viere a v modlitbe

znovu spozná svoj vlastný stred a sviatosti ako aj bohoslužba sa už nebude prežívať ako čosi, pričom je dôležitá predovšetkým liturgická forma.“ (Zasiachnutí neviditeľným, str. 222)

Tieto slová nie sú pre nás úplne neznáme, možno inými slovami, alebo formou som ich hovoril v kostole, alebo pri rozhovore s ľuďmi. V každom prípade je treba zmobilizovať sa. Uvedomiť si kto som a kam patrim. A to vieme dúfam všetci: som kresťan katolík a patrim do Svätej katolíckej Cirkvi. Ten, kto má ešte toto povedomie, nech si uvedomí, že Cirkev a tentoraz zvlášť to naša „spoločenstvo Cirkvi vo Vištuku“ ho potrebuje a zvlášť naliehavo očakáva jeho iniciatívu. Musíme konštatovať a to veľmi vážne, že aj v našej miestnej Cirkvi vo Vištuku sa časy zmenili. Minulosť je už nenávratne preč a je treba prijať skutočnosť súčasnosti. Starší bratia a sestry nášho spoločenstva túto zmenu vidia, ale už nemajú silu prispôsobiť sa trendu súčasnosti a preto by mnohí chceli, akoby silou mocou, ponechať a oživiť všetko tak ako to bolo kedysi. Žiaľ nejde to, hoci Cirkev vo Vištuku mala i veľmi krásne obdobia. Zmenil sa ale vzťah ku kostolu a Cirkvi. Ak v minulosti platilo, že pravý Višťučan bol vždy i presvedčený a zaangažovaný kresťan, dnes to už nie je a do nášho vzťahu k Bohu sa nasťahovalo veľa formalizmu a nezáujmu a akýsi silný odklon smerom do „bezbožného sveta“ od ktorého väčšina mylne očakáva svoje pozemské šťastie. Okrem toho prišlo do Vištuka i veľa nových ľudí, z ktorých nie všetci majú v sebe tú pozoruhodnú kresťanskú tradíciu a vzťah ku kostolu a k Bohu. A zasa medzi nami cítiť neraz prepojatosť, boj, akési nepochopiteľné súperenie, citlivosť na osobné ja, či urážlivosť, predsudky a posudzovanie, naraz i zatrpknutosť a znechutenie, ale aj ľahostajnosť... Keď sa topí loď vyhadzuje sa z nej všetko, čo nie je potrebné a dôležité. V tomto zmysle i my vyhodme zo srdca i z našich vzťahov a spoločenstva to, čo nám neslúži, ba naopak prekáža, a uvedomme si, že každého jedného z nás Cirkev potrebuje. Preto i tieto slová: „**Oproti predošlým časom sa bude prezentovať ako spoločenstvo založené na dobrovoľnosti, ktoré je prístupné iba na základe osobného rozhodnutia. Ako malé spoločenstvo bude oveľa viac odkázaná na iniciatívu svojich jednotlivých členov.**“ – zoberme veľmi vážne lebo budúcnosť Cirkvi sa rodí už dnes a to i v mojom srdci, v mojom vzťahu, v mojej zaangažovanosti a pričinnosti. A ešte jedno: nečakajme už, že nám niekto bude zvonka pomáhať, myslíme teraz na štát a obec, zastúpenú obecným úradom, lebo je nás už málo presvedčených kresťanov: „**Spolu s počtom členov stratí veľa svojich privilégií v spoločnosti.**“, túto skutočnosť žijeme už dnes. Ak nám niekto pomôže tešme sa z toho, ale všetko sa sústreďuje už na nás, ktorí sme uverili a tešme sa i z toho, že tieto slová nám zaznievajú, keď ešte nie je neskoro, keď ešte máme medzi nami ľudí veriacich zakorenených hlboko v kresťanskej tradícii, ktorí ešte môžu veľa urobiť a zmeniť, aby naša Cirkev vo Vištuku mala budúcnosť, ktorá bude Božou slávou a našou radosťou a večnou spásou.

Mário Orbán

Obráz z osláv tristoročného jubilea molostvej sochy Sedembolestovej v Šaltine (1864)

Ó Mária, ranná hviezda nového sveta,
Matka žijúcich,
tebe zverujeme
problém života;
zhladni, Matka,
na nespočetné zástupy detí,
ktorým nie je dovolené
prísť na svet, chudobných,
ktorí zápasia
s ťažkosťami života,
mužov a žien - obetí neľudského
násillia, starých a chorých
zabitých z ľahostajnosti
alebo z nepravého súcitu.
Daj, aby všetci, čo veria
v tvojho Syna,
dokázali otvorene a s láskou
ohlasovať ľuďom našich čias
Evanjelium života.

Vypros im milosť,
aby ho prijímali
ako stále nový dar,
aby pociťovali radosť
a vďačnosť z jeho slávenia
po celý život,
vypros im odvahu,
činné a vytrvalé svedectvo o
ňom,
aby mohli budovať
so všetkými ľuďmi dobrej vôle
civilizáciu pravdy a lásky
na chválu a slávu Boha,
ktorý stvoril život a miluje ho.

Ján Pavol II. Evangelium vitae

Svet má márnokratných synov

Často bedákame nad skazenosťou sveta, náboženskou vlašnosťou, ľahostajnosťou okolia či nad neúctivou mládežou. Čím však môžeme odôvodniť tento nárek? Nie je to aj naša vina? Ktosi to prirovnal k opaľovaniu: „Z leta máme hnedé tváre i ruky. Ale to nie je len naša zásluha - slniečko nás opálilo aj bez našej snahy. Keď chceme byť opálení zdravo, musíme sa vedieť rozumne opaľovať.“

Boh každej spoločnosti i každému jednotlivcovi dáva dostatok milostí. My musíme vedieť spolupracovať s Božou milosťou. Sme predsa obdarovaní rozumom a slobodnou vôľou.

Sme však vystavení zvodcom, ktoré majú rôznu intenzitu, odtieň a čas. Praotec Adam sa už videl byť azda vládcom. Zákaz o tajomnom strome uprostred raja bol podľa neho iba zastrašovaním Otca, aby mu náhodou neprišlo na um siahať po jeho tróne. Zvodca presne povedal: „Keď budete z neho jesť, otvoria sa vám oči u vy budete ako Boh...“ (Gn 3. 5). Ilúzia? Aj dnešný človek vie povedať: Všetko treba skúsiť! Kto však nemá ilúzie? Hlavný hrdina z Podobenstva o márnokratnom synovi (Lk 15c) tiež na ne naletel. Do otcovho domu prichádzali správy, oznamy, reči zo vzdialeného sveta. V srdci sa mu pomaly rodila túžba odísť z domu, pretože u otca sa musí pracovať, u otca je človek vždy pod dohľadom... On chcel byť slobodný, byť chlapom, byť sám sebe pánom. Niečo skúsiť, vidieť, zažiť, užiť si. Ilúziami sme poznačení všetci. Žiaľ, skúsenosť nás usvedčuje, že často si vyberáme zle. Ponáhľame sa za ilúziami, na ktoré zväčša doplácame.

Pokračovanie prináša skôr či neskôr horkosť, sklamanie, ak nie ešte niečo horšie.

Prví ľudia zahryzli do ovocia stromu poznania a spoznali...

Bohom sme obdarovaní a Boh nám neprekáža, keď sa nám zdá, že sme pri ňom „prichudobní“. Zabudli sme na jeho starostlivosť, ktorou nám stráži aj „vlasy na hlave“. Syn z podobenstva sa hýrivo zabával, kým nezostal sám, s prázdnyim žalúdkom i s prázdnyim vreckom.

Ako slnko vychádza na dobrých i zlých, tak otec v podobenstve čakal na syna, kým bol ešte d'aleko. Rovnako aj nebeský Otec robí v plnosti lásky prípravu na návrat márnokratných synov. V návrate syna z evanjelia však bola úprimná ľútosť, pokánie a túžba začať nový život. To otcovi stačilo.

Lubomír Stanček

Liturgický kalendár

17.IX. pondelok	sv.Róbert Belarmín, biskup a učiteľ Cirkvi
18.IX. utorok	sv.Jozef Kupertínsky
19.IX. streda	sv.Január, biskup a mučeník (kántry)
20.IX. štvrtok	sv.Ondrej Kim Taegon, kňaz a Pavol Chong Hasang a spolovníci, mučeníci
21.IX. piatok	sv.Matúš apoštol a evanjelista – sviatok (kántry)
22.IX. sobota	sv.Emérán, biskup (kántry)

Desatoro zodpovednosti

Desatoro zaznamenané na prednáške vdp. ThDr. Jozefa Hal'ka:

1. Maj rád ľudí a každého človeka pokornou slúžiacou láskou.
2. Slúž úprimnou a odvážnou láskou.
3. Čím statočnejší budeš vo vzťahu k Božej pravde, tým odvážnejší budeš pri jej ohlasovaní.
4. Moderná technika nie je diablov nástroj, ale stane sa ňou vtedy, ak ju nepoužiješ na dobré ciele.
5. V zamestnaní buď dobrým odborníkom, „odfláknutá“ práca zmarí tvoj apoštolát.
6. Vyhľadaj a buduj kontakty, nič ľudské nech ti nie je cudzie.
7. Ak vieš, že by bolo dobré niečo zorganizovať, urobiť, povedať, urob to, aby si sa nemusel spovedať zo zanedbania dobrého.
8. Reaguj, píš, telefonuj tým, čo do teba, tvojich detí a vnukov vlievajú skazenosti.
9. Buď svätý, inak sa predchádzajúcich osem bodov zvrhne na ideológiu.
10. Denne kľuč pred Ježišom, bez neho niet požehnanie.

K.SLOVÁČKOVÁ, Bratislava

Vo štvrtok, piatok, sobotu a v nedeľu máme duchovnú obnovu vo farnosti: štvrtok – zamyslenie nad Svätým písmom, piatok – preberanie Katechizmu Katolíckej Cirkvi, sobota – tematická úvaha, nedeľa – Cirkev v súčasnom svete. V nedeľu popoludní po duchovnej obnove bude bývať tzv. „deň otvorených dverí na fare“ a pozývam všetkých, ktorí budú chcieť prísť či s radami, návrhmi, alebo sa len tak spolu porozprávať, pozývam o piatej na farský úrad.

Jesenné kántrové dni sú v tomto týždni v stredu, piatok v sobotu. Obsah jesenných kántrových dní je poďakovanie za úrodu. Záväzný je aspoň jeden deň.

Sväté omše v 24. týždni cezročného obdobia

18.IX. utorok

18.00 Poďakovanie za Božiu pomoc

19.IX. streda (kántry)

18.00 + Jozef Kordoš

20.IX. štvrtok

18.00 na úmysel

21.IX. piatok (kántry)

18.00 za zdravie a Božiu pomoc

22.IX.sobota (kántry)

18.00 + Pavla Suchánska (1.výr.) a za rodičov Viliama a Jozefínu

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

23.IX. 25. nedeľa v cezročnom období

8.00 Poďakovanie Panne Márii za dožitých 75.rokov

9.15 + Anton Jurčovič, manž.Apolónia a ich rodičia

On sám ti dáva svoje telo, a ty nenachádzaš slová, aby si sa mu poďakoval, ty by si nevzdal vďaku za to, čo prijímaš?

Sv. Ján Zlatoušty

VĎAČNOSŤ

Eucharistia znamená v preklade vďakyvzdanie. Na prvom mieste ide o vďakyvzdanie, ktoré koná Ježiš sám vo vzťahu k Otcovi. Je tiež naším vďakyvzdaním, keď sa pripájame ku Kristovi, aby sme spolu s ním, skrze neho a v ňom Bohu Otcovi vzdávali chválu a vďaku za všetko, čo je, čo nám dal, čo pre nás vykonal a koná.

Je tiež úplne namieste ďakovať za dar Pánovho tela a krvi, ako nás k tomu vyzval sv. Ján Zlatoušty. Bolo by čudné brať tento veľký dar ako samozrejmosť. Je namieste, ak sa usilujeme Pánovi ďakovať za každú omšu, na ktorej sa môžeme zúčastniť, za každé prijímanie, ku ktorému môžeme prísť.

Ani to však nestačí. Máme nielen ďakovať, ale aj sa stať ľuďmi Eucharistie, totiž ľuďmi, ktorí prijali a uskutočňujú vďačnosť a vďakyvzdávanie ako svoj životný štýl.

Boh chce byť oslavovaný nielen slovami, ale predovšetkým naším životom; vďakyvzdanie by malo byť základným životným postojom vykúpených ľudí. To neznamená stopercentnú morálnu bezúhonnosť, ale život viery, nádeje a lásky, alebo stále vedomie radostnej závislosti od Boha a jeho prozreteľnosti. Znamená to žiť v úžase nad jeho spasiteľskou mocou a nad jeho milosrdenstvom.

Žijeme však v prostredí, kde sú ľudia často nespokojní a otrávení, všetko kritizujú, nadávajú, hnevajú sa na celý svet a svojou nespokojnosťou otravujú prostredie všetkých. V takej situácii nie je jednoduché zachovať si pozitívny a milosrdný pohľad na druhých okolo seba, pohľad nádeje a vďačnosti za život ako taký. Ale práve vďačnosť by mala byť úplne prirodzeným prejavom našej viery, pokiaľ naše základné skúsenosti vychádzajú z vedomia, že nás Boh miluje, že sme v Kristovi zachránení a nie sme v živote sami.

Tak ako máj a október, aj september by sme pokojne mohli nazývať Máriiným mesiacom. Veď v ňom slávime tri sviatky Našej nebeskej Matky: Narodenie, Meno, či ľudovo meniny, no a my na Slovensku si 15. obzvlášť uctieame našu patrónku Pannu Máriu ako Matku plnú bolesti, Matku Sedembolestnú.

Narodeniny

V antickom svete sa deň narodenín mocných - cisára alebo kráľa - oslavoval vždy s najväčšou pompou. Podobne je to aj dnes. Narodeniny treba osláviť! Dokonca rodičia už aj malým deťom usporadúvajú neraz veľkolepé oslavy narodenín, honosne nazývané „párty“. V Cirkvi to tak nie je. Matka Cirkev neoslavuje prvý, ale posledný deň života svojich detí.

Z tohto pravidla však urobila tri výnimky: Prvou je narodenie nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista, druhou je narodenie jeho najsvätejšej Matky a treťou narodenie jeho predchodcu Jána Krstiteľa, ktoré svojou prítomnosťou posvätila Božia Matka a Boží Syn v jej lone.

Sviatok Narodenia Panny Márie je jeden z najstarších mariánskych sviatkov. Začal sa sláviť už koncom piateho storočia, čo súviselo s posvätením Baziliky svätej Márie, kde sa narodila, teraz je to Bazilika svätej Anny. V siedmom storočí sa už sviatok slávil tak v Byzancii, ako aj v Ríme. Veď k Ježišovi neoddeliteľne patri jeho najsvätejšia Matka, Panna Mária, najdokonalejší obraz Krista, odlesk jeho slávy. Jej Boh zveril najčestnejšiu úlohu - formovať v nás nového človeka spojeného s Bohom. Deje sa tak trojakým spôsobom.

Mocou príkladu

V Márii máme pred sebou najkrajší ľudský život naplnený milosťami. Jej poslaním bola tichá a radostná služba a jej veľkosť prameni v jej odpovedi na Božiu lásku, v bezvýhradnom nasadení celej bytosti za dielo Syna. Jej krásou bolo panenstvo, drahocenný základ, na ktorom Boh vybudoval stánok, v ktorom mohol prebývať.

Aj náš život by sa mal vyznačovať živým vzťahom k Bohu, službou Bohu i ľuďom. Práve tá služba je vznešená úloha nášho kresťanstva.

Usilujme sa ako Mária o jasný pohľad na Boha, o čistú detskú dušu, ktorá sa chce páčiť Bohu podľa zásady: mlčať, obetovať sa, s veselou myslou slúžiť Bohu tak, aby sme si zachovali citlivé svedomie, aby sme mali tak ako Mária na každé Božie volanie citlivý sluch, čistú myseľ, túžbu chcieť a konať. Len tak budeme vrastať do Krista a vyžarovať ho celým svojim bytím.

Mocou príhovoru

Mária nám môže a chce pomáhať, aby sme sa pripodobňovali jej Synovi. Ona je prostredníčkou všetkých darov a milosti. Darom je nielen milosť, ktorú sme prijali vo sviatosti krstu ako zárodok večného života, ale aj schopnosť rásť, zveľaďovať všetky milosti, ktoré nám Boh dáva prostredníctvom svojej Matky. Sprostredkovať milosti a rozdeľovať ich, to je úloha Márie v nebi. Nesmieme si však tuto jej úlohu vysvetľovať nesprávne. Nie je to tak, že Mária chodí za nami s rukami plnými darov, ako keď svätá Alžbeta s plnými rukami prichádzala k chudobným, aby ich obdarúvala. Veď darcom všetkých dobier a darov je jedine Boh, od neho pochádza každý dokonalý dar, pričom jediným prostredníkom medzi Bohom a človekom je len Ježiš Kristus. A čím je teda Mária? Ona v postoji svojho Magnifikatu stojí pred Božou tvárou a vyžaruje lásku a vďačnosť naplnená dôverou, že jej božský Syn neodmietne jej prosby. V Bohu jediným pohľadom

Sv. José María de Yermo y Parres 20. september

vidí potreby svojich detí, ich slabosti, zápasy, pochybnosti i nebezpečenstvá, ktoré im hrozia. Hľadá na Boha, pričom jej pohľad je ustavičnou prosbou plnou dôvery a príhovorov za svoje ľudské deti. Ako nikto iný, tak sa v nebi dotýka Božského Srdca a vyprosuje nám všetko potrebné na spásu. Stále platí, že Boh každého z nás povolal k svätosti života. Toto jeho pozvanie môžeme síce sabotovať, no Mária ako drahocenná nádoba Svätého Ducha nás ustavične pozýva konať podľa Božej vôle a neprestajne posväcovať svoj život

Mocou lásky

Kto má miesto v srdci kráľovnej, v tom má zaľúbenie i kráľ. Máriino srdce je otvorené pre všetkých, všetkých nás objíma svojou materinskou láskou. Preto sa k nej vinieme s takou dôverou a preto do jej rúk vkladáme všetku svoju duchovnú biedu i svoje ľudské starosti, aj radosti a so svätým Františkom Salezským voláme:

Ó Mária, keby si bola len matkou, vedel by som síce, že mi chceš pomôcť, ale nevedel by som, či mi môžeš pomôcť. Keby si bola len kráľovnou.. vedel by som, že mi môžeš pomôcť, ale nevedel by som, či mi pomôcť chceš. Pretože si však Matkou a Kráľovnou, viem, že mi pomôcť môžeš a aj chceš.

Nech je tento príspevok spracovaný podľa článkov: Narodeniny Našej Matky Svätlo 36/2006 a Mária utvára nového človeka (Svätlo 37/2005) darom redakcie našej nebeskej Matke k narodeninám. Kiež by tieto myšlienky P. Palamautisa Zillingena SS.CC pomohli našim čitateľom prehĺbiť si pravú mariánsku úctu.

Pripravila X. Duchoňová

ČÍM BLÁZNIVEJŠÍ,... Stovky nezmyselných až pochabých rekordov uskutočnili ľudia len preto, aby na seba upozornili a stali sa slávnymi. Tu sú niektoré z nich:

Emanuel Zacchini sa nechal v cirkuse vystreliť z dela na rekordnú vzdialenosť 53,3 m • Susan Montgomery vyfúkla najväčšiu bublinu zo žuvačky s priemerom 55,8 cm • Pätnásť členov karate klubu Black Leopard zbúrало za 3 hodiny a 18 minút drevenú dedinskú usadlosť, ktorá pozostávala so siedmich miestností, pričom použili len vlastné ruky a nohy • Alfréd West rozrezal ľudský vlas po dĺžke na 18 dielov • Risto Antikainen hodil čerstvým slepačím vajíčkom 96,9 m a Jyrki Korhonen ho zachytil tak, že sa nerozbilo • Alfréd Schneider kfmil a krotil v klietke naraz 40 levov bez cudzej pomoci • Šesť členov klubu rugby zdemolovalo klavír za 1 minútu a 37 sekúnd holými rukami tak, že všetky trosky prešli kruhom s priemerom 22,8 cm • Eddie Levin a Delphine Crhová predviedli najdlhší bozk na svete, ktorý trval 17 dní a 10 a pol hodiny •

Čo teda musí človek urobiť, aby dokázal, že niečo znamená? Vymyslieť ďalší, ešte bláznivejší nápad a dostať sa tak na titulné strany novín? Alebo urobiť niečo jednoduché a užitočné tak prirodzene, že si to nikto ani nevšimne?

Práve takéto činy sú zaznamenané v „Nebeskej knihe rekordov“.

Nesnaž sa prekonať ostatných, ale sám seba.

Cicero

4

Svätý Otec Ján Pavol II. pri návšteve Mexika rozšíril zoznam domácich blahoslavených a svätých. Mexická Cirkev však už dávnejšie uctievala aj horlivého kňaza Josého Maríu, ktorý pri hľadaní naplnenia svojho kňazského povolania našiel realizáciu v pokornej službe chudobným a opusteným.

Dňa 10. novembra 1851 sa v Jalmolonge v rodine mexického advokáta Manuela Yermo y Sovinas a Marie Josefy Parresovej narodil syn José María. Marka, po ktorej dostal meno, zomrela 50 dní po pôrode, a tak chlapec vyrastal s otcom a so svojou tetou Carmen. Dobrá náboženská výchova mu pomohla čoskoro objaviť povolanie na zasvätený život - v šestnástich rokoch opustil domov a pridal sa k misionárom v hlavnom meste. Onedlho však zažil duchovnú krízu a opustil rady rehole. Naďalej však kráčal po ceste zasvätenia sa Bohu a roku 1879 prijal kňazskú vysviacku. Už v prvých rokoch pastoračného pôsobenia sa stal známy ako horlivý kazateľ a katechéta mladých. Jeho nadšenú aktivitu pribrzdila choroba, preto mu biskup pridelil starostlivosť o dve malé farnosti na periférii mesta. Bola to tvrdá rana pre sebavedomého mladého kňaza. Napriek prvotnému zaváhaniu však José María napokon poslúchol želanie predstaveného a rozhodol sa nasledovať Krista v poslušnosti a tichej pokore. Jedného dňa sa po ceste do kostola stal svedkom hroznej scény, keď niekoľko prasiec napadlo malé deti. Táto otrasná príhoda bola pre neho Božím nasmerovaním - rozhodol sa venovať opusteným a slabým. Prvým plodom jeho práce bol Útulok Najsvätejšieho Srdca pre ľudí bez strechy nad hlavou. Ten sa stal základom na vznik novej rehoľnej rodiny služobníck Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a chudobných. Prvými členkami spoločnosti, ktorá 13. decembra 1885 získala biskupské schválenie, boli štyri nasledovníčky. Úlohou kongregácie bolo obetavo a so sebazaprením, v radosi aj ťažkostiach, v pokoji aj nepokoji, v chudobe i utrpení, napriek klebetám, ponížovaniu a v poslušnosti slúžiť Pánovi a bratom. Otec José María počas svojho nedlhého života založil školy, nemocnice, útulky pre starých, sirotince a organizáciu na obrodu povolania ženy. Krátko pred smrťou vyslal prvé misionárky svojej kongregácie medzi domorodých obyvateľov na severe Mexika. José María de Yermo y Parres zomrel v chýre svätosti 20. septembra 1904 v Pueble de los Ángeles a 6. mája 1990 ho v Bazilike Panny Márie Guadalupskej pápež Ján Pavol II. slávnostne pripísal do zoznamu blahoslavených a roku 2000 bol zavŕšený aj proces kanonizácie.

Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku